

му е била занесена въ Сливенъ и забита на колъ, а тѣлото му било разпрано за да видятъ гдѣ се е криела необикновената му сила. И дѣйствително, казва прѣданието, Турцитѣ открили, че сърцето на Злати било „чаталясто“ Но подъ мишницитѣ му нѣмало никакви крилца. . .

Въобщо, всичко това говори, че Злати не е билъ отъ обикновеннитѣ войводи и все е ималъ отличия въ ръстъ, сила и юначество, които сж ги въздигнали до прѣдметъ на сுவѣрия.

Казва се, че за споменъ на геройската му смъртъ, е издигната чешмя върху мѣстото дѣто е падналъ. Ако и поправена, тя стои и до днесъ, а течащата прѣзь самия долъ рѣчица се нарича *Кочалчо* или *Кокарджо дереси*. Тая чешмя е една отъ тѣи нарѣченитѣ *сатма чешми* (трѣскави), по близкитѣ тамъ дрѣвцета на които христиани и турци връзватъ разни парцалчета отъ дрѣхитѣ „за страхъ“ или пѣкъ „да не ги хваща трѣска“.

Убийството му е станало двѣ години прѣди „голѣмото чумово“, т. е. прѣзь 1810 г. Отъ потомцитѣ му по права линия днесъ нѣма живи — вѣроятно сж измрѣли прѣзь казаното „чумово“ или сж се прѣселили въ Влашко и Русия, въ каквато смисълъ се посочвало на негова тамъ сродница, която била жива до около 1865 г. въ Букурещъ.

Д-ръ Селимински пише за единъ „исполински Българинъ“, съсѣдъ на дѣдо му въ Клуцохоръ, който е избавилъ послѣдния отъ пияния Турчинъ Хасанъ Ирмазлъ прѣзь 1805 г., та възможно е това да се отнася за самия Злати.¹⁾

По-новитѣ прѣдания за Злати говорятъ, че той е върлувалъ самъ, но очевидно е, че по-голѣмата часть отъ битието на тоя герой е забравено. Подвизитѣ му се отнасятъ най-вече за Сливенъ, но дългото му живуване въ Балкана ще засяга и околнитѣ тукъ покрайнини, дѣто ще е боравилъ съ дружина. Така когато „побратима“ му *Дамянъ* го свѣтвалъ да приеме поканата на Пандаклийския султанъ и да стане неговъ пехливанинъ, че

Добри ще коне да яха
И добри ще пушки да носи,

Злати отказва и съ гордостъ заявява, че

Носилъ е пушка хубава,
Че му й сито сърцето - - -

¹⁾ Запис. Д-ръ Селим., I, 8.

Вѣроятния Кочалчовъ сродникъ, който дошелъ чакъ отъ Влашко да търси заровеното богатство на тоя прочутъ тогава пехливанинъ, хайдутинъ и войвода, е билъ убитъ отъ другаритѣ си „малджи“ при изравянето на паритѣ въ Кочалчо Дерее.